

решетестия прозорецъ узрѣлата лоза. Предъ съненитѣ ми очи голѣмитѣ гроздове нарастватъ още повече, добиватъ очи, уши — сякашъ виждамъ главитѣ на бае Васильовитѣ магарета.

— Ставай! — вика нѣкой.

Поглеждамъ презъ прозореца: на пжтната врата стоятъ тритѣ мулета, а срѣдъ тѣхъ бае Василь — гледа къмъ двора и тропа на вратата. Водачътъ е дошълъ въ уречения часъ. Ставаме, обличаме се набързо. Всички търкаме сънливи очи, гледаме небето.

Изведнажъ утрения хладъ грабва умората ни. Стѣгаме се кой колкото може по-скоро, натоварваме багажа и поемаме.

— Бързайте, да преваримъ слънцето!

— Ще го преваримъ, — успокоява ни бае Василь.

Карлово още спи. Изъ тѣснитѣ и криви улици на града нѣма жива душа. Отвреме-навреме се тропне само прозорецъ, наведе се презъ него рошавата глава на нѣкоя ранобудна стопанка, погледне ни любопитно и бързо-бързо се скрие навжтре, като уплашенъ охлювъ. Отминаваме. Обръщамъ се неволно назадъ: тя наново се подала, мълчаливо ни изпраща съ погледъ и шѣпне мислено, може би:

— На добъръ ви часъ!

Излизаме въ края на града, заобикаляме западната му страна, пресичаме пжтя за Сопотъ и навлизаме въ Гюрешъ-Кара — една хубава, равна и широка поляна, кждето нѣкога е игралъ въ детинството си Василь Левски. Хвърляшъ погледъ на поляната и нѣкакво топло чувство те обзема. Тука, на това сжщото мѣсто, е тичалъ нѣкога Левски; тука, по тая трева е стѣпвалъ неговия кракъ! На това мѣсто той навѣрно е събиралъ дечурлигата